

4056

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE WOJEWODY WIELKOPOLSKIEGO NR KN.I-8.4131-1 - 256/11

z dnia 26 lipca 2011 r.

orzekające nieważność przepisu § 4 pkt 1 ppkt 4 uchwały Nr IX/83/2011 Rady Miejskiej Międzychodu z dnia 01 czerwca 2011 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Międzychód – obręb Łowyń

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 roku Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.)

orzekam

nieważność przepisu § 4 pkt 1 ppkt 4 uchwały Nr IX/83/2011 Rady Miejskiej Międzychodu z dnia 01 czerwca 2011 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Międzychód – obręb Łowyń - ze względu na istotne naruszenie prawa.

UZASADNIENIE

W dniu 01 czerwca 2011 roku Rada Miejska w Międzychodzie podjęła uchwałę Nr IX/83/2011 w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego gminy Międzychód – obręb Łowyń.

Uchwała ta została doręczona Wojewodzie Wielkopolskiemu wraz z dokumentacją planistyczną dnia 04 lipca 2011 roku.

Uchwałę podjęto na podstawie przepisu art. 18 ust. 2 pkt 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz. 1591 ze zm.) oraz art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r., Nr 80. poz. 717 ze zm.).

Dokonując oceny zgodności z prawem przedmiotowej uchwały organ nadzoru stwierdził, co następuje:

Zgodnie z zasadą wyrażoną w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 7 kwietnia 1997 roku (Dz. U. Nr 78, poz. 483 ze zm.) organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Poprzez działanie na podstawie i w granicach prawa w zakresie podejmowania uchwał przez organy jednostek samorządu terytorialnego rozumieć należy działanie zgodne z przepisami regulującymi podstawy prawne podejmowania uchwał; przepisami prawa ustrojowego; przepisami prawa materialnego oraz zgodne z przepisami regulującymi procedurę podejmowania uchwał. (por. wyrok WSA w Łodzi z dnia 21.01.2009r., sygn. akt III SA/Łd 564/08, wyrok NSA O/Z we Wrocławiu z dnia 20 kwietnia 1999r., sygn. akt II SA/Wr 364/098).

Rada Miejska Międzychodu, podejmując badaną uchwałę, zdefiniowała w § 4 pkt 1 ppkt 4 pojęcie „terenu biologicznie czynnego” w sposób dowolny i jednocześnie odmienny od definicji odnoszącej

się do ww. pojęcia, zawartego w przepisach § 3 pkt 22 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U z 2002 r. nr 75 poz. 690 ze zm.). podnieść należy, iż uchwała w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego została podjęta na podstawie upoważnienia ustawowego, jest aktem prawnym powszechnie obowiązującym na obszarze gminy i stąd też powinna odpowiadać wymogom, jakie stawiane są przepisom powszechnie obowiązującym. Przepisy w niej zawarte nie mogą zawierać powtórzeń ustawowych, ani też ich modyfikować lub uzupełniać, gdyż jest to niezgodne z zasadami legislacji (por. wyrok NSA z 20 sierpnia 1996 r. SA./Wr 2761/95). Zasadą prawną jest bowiem, że uchwała rady gminy nie może regulować jeszcze raz tego, co zostało już wcześniej przez ustawodawcę unormowane i co stanowi przepis prawa powszechnie obowiązujący - zgodnie z przepisem § 149 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie zasad techniki prawodawczej (Dz. U z 2002 r. Nr 100 poz. 908). Tak więc ponowne regulowanie przez gminę tego, co zostało już zamieszczone w źródle powszechnie obowiązującego prawa w istotnym stopniu narusza porządek prawny.

Organ nadzoru wskazuje także, iż zawarte w kolejnych rozdziałach badanej uchwały, w ramach poszczególnych jednostek strukturalnych, ustalenia dotyczące parametrów nowych działek budowlanych, które zawarte zostały w punktach zatytułowanych jako „szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem są sformułowane w sposób budzący wątpliwości interpretacyjne. Zaznaczyć należy, że przepisy ustawy z dnia 21 sierpnia 1997r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2010 r. nr 102 poz. 651 ze zm.), wyraźnie rozróżniają pojęcia „podziałów nieruchomości” oraz „scaleń i podziału nieruchomości”, których dokonywanie regulowane jest w odmienny sposób. Ponadto, nie należy utożsamiać pojęcia „scalania” z możliwością „łączenia” działek geodezyjnych. Do kwestii „scalania i podziału działek” w sposób szczególny odnosi się także ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W przypadku, w którym plan dopuszcza scalanie i podział działek – zgodnie z przepisem art. 15 ust. 3 pkt 1 ustawy - należy w nim także ustalić granice obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów, określone na podstawie granic wyznaczonych w studium. W

przedmiotowym planie granic takich nie określono. Podkreślić jednakże należy, że same ustalenia planu, określające minimalne powierzchnie oraz szerokości frontów działek są co do zasady słuszne, porządkując relacje przestrzenne w ramach danych terenów, jednakże mogą dotyczyć wyłącznie „podziałów” nieruchomości, nie zaś „scaleń i podziału nieruchomości”.

Biorąc powyższe pod uwagę orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze może być zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z powodu niezgodności z prawem w terminie 30 dni od daty jego doręczenia, za pośrednictwem Wojewody Wielkopolskiego.

Wojewoda Wielkopolski
(-) Piotr Florek

4057

UCHWAŁA NR 15/1222/2011 KOLEGIUM REGIONALNEJ IZBY OBRACHUNKOWEJ W POZNANIU

z dnia 27 lipca 2011 r.

Na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (Dz. U. z 2001 r. Nr 55, poz. 577 ze zm.), art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Poznaniu

orzeka nieważność

uchwały Nr XI/84/2011 Rady Miasta Gniezna z dnia 22 czerwca 2011r. w sprawie określenia wysokości stawek podatku od nieruchomości na 2012 rok w części obejmującej postanowienie § 1 pkt 2 lit. d w brzmieniu: „zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych – 3,80 zł od 1 m² powierzchni użytkowej”

Uzasadnienie

Uchwałą Nr XI/84/2011 Rady Miasta Gniezna z dnia 22 czerwca 2011r. doręczoną tut. Izbie w dniu 28 czerwca 2011r. Rada Miasta Gniezna określiła stawki podatku od nieruchomości na rok 2012.

W dniu 13 lipca 2011r. Regionalna Izba Obrachunkowa na podstawie przepisów art. 61 §§ 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 91 ust. 5 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym zawiadomiła przedstawiciela Miasta o wszczętym postępowaniu nadzorczym w odniesieniu do przedmiotowej uchwały, wyznaczając termin badania na dzień 27 lipca 2011r.

Rozpatrując sprawę na posiedzeniu w dniu 27 lipca 2011r. Kolegium zapoznano się także z pismem Prezydenta Miasta Gniezna z dnia 21 lipca 2011r.

Zgodnie z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) górne granice stawek kwotowych określone w art. 5 ust. 1, art. 10 ust. 1 i art. 19 pkt 1, obowiązujące w danym roku podatkowym ulegają corocznie zmianie na następny rok podatkowy w stopniu odpowiadającym wskaźnikowi

cen towarów i usług konsumpcyjnych w okresie pierwszego półrocza roku, w którym stawki ulegają zmianie, w stosunku do analogicznego okresu roku poprzedniego.

W myśl ust. 3 tegoż przepisu wskaźnik cen ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego ogłoszonego w „Monitorze Polskim” w terminie 20 dni po upływie pierwszego kwartału. W komunikacie z dnia 13 lipca 2011r. Prezes GUS ogłosił, że wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych w I półroczu 2011r. w stosunku do I półrocza 2010r. wyniósł 104,2% (wzrost cen o 4,2%).

Uwzględniając powyższe, w ocenie Kolegium, Rada uchwaliła stawki podatku od nieruchomości na 2012 rok w dopuszczalnych prawem granicach.

Jednocześnie Kolegium stwierdza, że postanowienie § 1 pkt 2 lit. d uchwały sprzeczne jest z przepisem art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Do dnia 30 grudnia 2010r. art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d obowiązywał w brzmieniu: „zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych”.

Z dniem 1 stycznia 2011r. weszła w życie nowelizacja ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, która nadała nowe brzmienie art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. d (ustawa z dnia 24 września 2010r. Dz. U. Nr 225, poz. 1461 ze zm.) W wyniku wprowadzonych zmian, preferencyjną stawką objęto oprócz pomieszczeń (budynków) zajętych bezpośrednio na udzielanie świadczeń zdrowotnych również budynki (ich części) niezajęte bezpośrednio na te świadczenia, lecz związane z udzielaniem świadczeń zdrowotnych w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, zajętych przez podmioty udzielające tych świadczeń.

Zatem nieuwzględnienie zmiany powołanego wyżej przepisu nie pozwala na objęcie preferencyjną stawką podatku od nieruchomości budynków lub ich części związanych także pośrednio z prowadzeniem działalności w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych.